

otrokom. Tako vsaj pravijo, — „Ne to ne more biti“ rekel je po čez čas z močnim trdnim glasom Rokos. „Danes si izgubil glavo, ribič, in z glavo staro modrost, katero te je učil oče in katera jo vže mnogim dobro svetovala. Ne veš več, Rokos, kako je končala Jirotova Betka ko je starec izgnal zlega sina in ga preklinjal in ji grozil da se tudi z njo tako zgodi, ako ne vzame Voborskega? — Tega tvoja hčerka ni zaslužila, pojdi in išči, najdeš li boljše kje, s svečo bi moral jednake iskati. — Da bi vedno ostala zas nubencu? Rokos, kdor očeta in mater spoštuje in ne pozablja na Boga, ta si ve tudi čast ohraniti.

Ne listič ni zašelestil, ne valček zapljuskal in stari ribič tudi ni govoril več. Toda dobro mu ni bilo. Bolje je bilo danes ribam v Rokosovem reviru, danes imele so svatbene noč, kakor vsako leto na smrti dan ribarice Leničke.

III.

Približala se je jesen. Sveže jelše jele so žolteti, njih zelenje jelo se je spreminjati v zlato, a ko so vetri ostreje zaveli, tedaj so nagnjena, kot ribarnica in Rokosov rod stara debla zaškripala, in gole so stale jelše, nage, brez oblačila in pod njim žolfeli so zlati — velo listje.

Vsaki dan hodila je Voršilka za ribarnico nad višino, ki se prostira ob desnem bregu Ogre od Satka do Budina — gledala je daleč proti izhodu, do večera je tam sedevala, toda s povešano glavo vračala se je vedno v očetovo hišo. — Zopet je tu in tam videla velik, začrnel klobuk, siv plašč iz slabega suknja, a Andreja še doslej ni bilo. Tudi staremu ribiču dozdevalo se je to silno čudno.

„Saj so tamkaj uže davno doželi in zaslužka ni več tamkaj nobenega. Dober mladenič je to bil, škoda bi ga bilo, res škoda, ko bi ga zemlja krila! mislil je Rokos.

Poslednji listopadovi dnevi pokrili so Poogrije z belo odejo. „Ta gotovo prečaka božič“, pravili so ljudje in prav so imeli. Uže tri dni ni bilo videti solnca, metalo je, da ni bilo videti pred sebe in zvečer zatulila je še strašnejše burja, tako močna, da enake niso pomnili.

Stare jelše pri ribarnici pripogibale so gole glave do snega in v istem hipu se zopet vzravnale, in tako se je to vedno ponavljalo. Toda njih korenje širilo se je globoko v zemlji pod vso kočo, vihar moral bi preje podreti ribarnico, nego bi mogel jelše izuriti. In reka šumela je tako divje, da je spreletaval mraz vse ude onega, kateri je to elementarno, nočno godbo poslušal. Po vrhuncu pokala so drevesa in izurjena debla padala so s peklenskim ropotom, vpadu lomeč mlade breze in hraste. Vsak padec stresel je celo ribarnico.

„Bog z nami“, pokriževal se je Rokos in za njim Voršilka — „to je huje, nego če grmi. Pomozi, Gospod onim, kateri so danes brez strehe. Za ves svet bi ne hotel v to noč, posebno mimo Ogre ne, če tudi se ob njenih bregovih osivel.

„Oče“, kriknila je Voršilka, ko se je zopet s strašnim treskom zrušilo deblo, do ribarnice se je privarilo, in zopet je vihar zatulil in reka zašumela, da je bilo, kakor bi prišlo šumenje iz njenega dna.

(Dalje sledi.)

Izvirni dopisi.

Iz Logatca 10. januarja. Za 8. t. m. sklical je državni poslanec Dr. Ig. Žitnik v Gor. Logatci v gostilniških prostorih ondotnega župana shod svojih volilcev, na katerem je poročal o njegovem lastnem — oziroma delovanju državnega zbora. — Zbralo se je v tesnih prostorih nekaj volilcev in žena tako, da je bila soba natlačeno polna. — Gospod kaplan Fran Juvan iz G. Logatca pozdravil je zbrane poslušalce ter nasvetoval predsednikom shoda preč. g. župnika J. Lavriča, kateri je bil enoglasno izvoljen. — Po običajnem pozdravu drž. poslanca dal mu je besedo — kateri je potem v 2 uri trajajočem, jako poljudnem govoru poslušalcem risal delovanje drž. zbora, sosebno slovenskih in slovanskih poslancev. Omenil je, da mu je jako žal, da nima nikacega napredka — nika kega dobička, zlasti za nas Slovence od državnega zbora zabeležiti — kajti delovanje drž. zbora onemogočili so razni prepiri in celo pretepi v državni zbornici radi jezikovnih naredb. Pojasneval je te jezikovne naredbe ljudstvu, ter omenil, da hočejo liberalni Nemci imeti gospodarstvo nad ogromno večino Slovanov v Avstriji. Mi slovenski poslanci udali se ne bomo nikdar, dejal je, temu nasilstvu ter vedno zahtevali ravnopravnost narodov — ščitili našo narodnost in naš materin jezik. — V daljšem, jako poljudnem govoru razložil je tudi volilcem nagodbo z Ogersko ter omenil, da se narodno kaščanska slovenska zveza močno poteguje za vseučilišče in nadsodišče v Ljubljani. — V prav resničnih besedah narisal je poslušalcem, čemu nam je treba vseučilišča v Ljubljani. — Slovenski dijaki, kateri so najbolj bistrih glav, pogubljajo se v tujih mestih in to je krivda, da imamo toliko pomankanje slov. uradnikov — kar bi bilo v Ljubljani dijakom laglje — ker so blizo doma — vse je ceneje in vsak bi lahko shajal s 30 fl. na mesec. — K sklepu res izvrstnega govora izrekal je nado, da se morda vrnejo mirnejši časi v drž. zbornico in da bode na prihodnjem shodu morda lahko poročal o kacic vspehih sl. drž. poslancev v drž. zbornici v korist Slovencev.

Predsednik se mu na to v izbranih besedah zahvali, ga navdušuje k vztrajnosti, in upa, da bode s svojo navdušenostjo za pravico in resnico v prihodnje kaj dosegel za svoj narod — na kar mu zbrani volilci mej „živijo“ klici izreko enoglasno zaupanje. — Pri tem govoru sprožil je tudi preč. g. župnik nekoliko besedi o eminentni važnosti „Naše straže“ ter spodbujal poslušalce, naj se v ogromnem številu vpišejo v to društvo, na kar se je tudi vpisalo mnogo udov.